Ч. 93 (13.041). Львів, четвер 28. квітня 1932. Ряткова оплата [illegible] Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 28·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-28.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Десятиліття Центрального Союзу Українського Студентства.

В часи останньої визвольної боротьби добровільно станула в лави українського війська наша студентська молодь. Опинившись після катастрофального висліду цієї боротьби у військових таборах, студентство вирішило повернути до наукових студій в ріжних закордонних високих школах, щоби придбанням фахових знань озброїти себе й на полі культурної боротьби на користь рідного краю та свого народу.

Вже від 1921-го р. в закордонних високих школах — головно в Польщі, Чехословаччині та Німеччині — зявилися перші кадри українського студентства, що перед тим з крісом у руках виступало на захист Батьківщини. У кожній з цих країн українське студентство заклало громади, які через рік разом зі студентською громадою в Галичині утворили Центральний Союз Українського Студентства (у скороченні „ЦЕСУС“). Це сталося на спеціяльнім зїзді представників українських студентських організацій, що відбувся в Празі в червні 1922. р.

На цей зїзд зійшлися наші студенти-вояки, — наддніпрянці, галичани, волиняки, буковинці, кубанці. — щоб утворити централю для обєднання української студентської молоді в інтересах організованої боротьби як за свої професійні права, так і за кращу долю українського народу.

Вже від перших днів свого іституваня ЦЕСУС поставив собі за завдання вступити до міжнародніх студентських організацій, щоби використати міжнародню плятформу для загально-національних інтересів. Не дивлячись на шалену боротьбу, яку повели наші противники — росіяни та поляки — проти прийняття ЦЕСУС-у до міжнародніх студентських організацій, ЦЕСУС всеж таки добився рівного собі місця серед студентів інших народів та з гідністю репрезентує українське імя серед чужинців. Поляки ще й досі ніяк не можуть примиритися з тим, що ЦЕСУС репрезентує на міжнародніх зїздах також українське студентство, що вчиться в польських високих школах.

Виступаючи щорічно на зїздах Міжнародньої Студентської Конфедерації та Міжнародньої Студентської Помочі, ЦЕСУС завше підіймає голос в оборону українського студентства проти тих утисків, яких воно зазнає на рідній землі та освітлює положення українського народу в Польщі й Румунії, використовуючи для того багатий матеріял чи то з листопада 1928 р. чи то з осени 1930 р.

Не можна в короткій статті підвести підсумків всієї тієї праці, яку перевів ЦЕСУС протягом десяти років як на внутрішньо-організаційнім, так і міжнароднім полі. Одно можна сказати, що діяльність ЦЕСУС-а не раз находила признання навіть з боку чужинців на міжнародніх студентських зїздах, як це було, нпр. на зїзді Міжнародньої Студентської Конфедерації в 1926 р. у Празі, коли директор Центрального Бюра цієї Конфедерації бельгієць Вонье на пленумі засвідчив велику пильність і уважність української централі в співпраці з Центральним Бюром. На томуж зїзді українське студентство осягнуло велику перемогу в міжнародньому конкурсі проєктів відзнаки Міжнародньої Студентської Конфедерації, бо з числа майже 250 проєктів саме проєкт голови Спілки українських студентів у Німеччині Федора Ємця був одноголосно ухвалений комісією, що складалася з пяти осіб.

Свою діяльність ЦЕСУС, що має місцем свого осідку Прагу, а крім того, краєві експозитури у Львові та в Чернівцях, весь час базував, — як правдиво висловився один з бувших його президентів, нині вже покійний д-р Степан Нижанківський († 9. червня 1931 р.), — на двох провідних засадах: аполітичности та ідеалізмі. (Див. його статтю „Перед V. звичайним зїздом ЦЕСУС-а“ в ч. 7—9. „Студентського Вістника“ за 1927-ий рік). І справді, аполітичність ЦЕСУС-а стала основою довіря до нього з боку студентського загалу, а ідеалізм допомагав працівникам ЦЕСУС-а при невеличких матеріяльних засобах успішно вивязуватися з нелегкого завдання — кермувати організаційним життям українського студентства.

Тільки цим ідеалізмом і можна пояснити ту подивугідну працю, яку провадить — в умовах постійної фінансової кризи ЦЕСУС-а — ось уже пятий рік безперервно теперішній його президент В. Орелецький.

І всеж не дивлячись на матеріяльну скруту, ЦЕСУС до останнього часу енергійно провадив видавничу справу, то випускаючи окремими брошурами меморіяли до культурного світу в справах терору на Рад. Україні, то подій на інших українських землях і т. п., то видаючи з 1932 р. періодичний орган „Студентський Вістник“. На жаль, при недостачі фондів, ЦЕСУС не має можливости продовжувати видання „С. В.“, як також не може перевести в життя й інших своїх плянів, які він намітив у програмі своєї діяльности.

Однак можна сподіватися, що українське громадянство, яке вже й раніше своєю жертвенністю покривало значну частину витрат ЦЕСУС-а, особливо в звязку з його участю на міжнародніх зїздах і надалі буде підтримувати ЦЕСУС своєю моральною та матеріяльною допомогою. Такою допомогою українське громадянство найкраще засвідчить своє признання для тієї великої й корисної праці, яку вже протягом десяти років провадить ЦЕСУС в інтересах українського студентства та української справи взагалі.

Ст. Сірополко.

З документів часу.

Громадяни і громадські уряди отинійського судового району, розуміючи суть шкільного, самоуправного і кольонізаційного законопроєктів, відгукнулися живо на візвання комітету УНДО Отинійщини і в протягу кількох днів масово підписали збірні петиції і вислали їх куди слід. Цей масовий законний відрух не подобався старосту в Товмачі. Не зважаючи на постанови 117 арт. польської конституції, який управнює усіх горожан польської держави вносити одинично і збірно петиції до законодатних установ, видало староство розпорядок, у якому забороняє підписувати петиції, наказує уневажнювати вже запротоколовані ухвали, а війтів зглядно членів громадських рад непокоїть дисциплінарними доходженнями і завішує в правах членів громадських рад.

І так на сесії відбутій з війтами дня 15. III. 1932. староста видав устне поручення начальникам громад скликати у найкоротшім часі засідання рад і ухилити на них протоколярно постанови, ухвалені ними в справі збірних громад.

Для підтримки вгорі сказаного подаємо понижче дві децизії староства в Товмачі.

I.

Starostwo powiatowe tłumackie Nr. A. A. 1/4. z dnia 18/3. 1932. r.

Do Pana Michała Nesteruka
członka Rady gminnej w Woronie.

Zawieszam Pana w prawach członka Rady gminnej przez to, że na posiedzeniu Rady gminnej 19/2. 1932. r. zabrał Pan głos i postawił wniosek, aby Rada powzięła uchwałę w sprawie zaprotestowania przed wprowadzeniem gmin zbiorowych, czem naruszył Pan postanowienia §. 30 ustawy gminnej z 12/8. 1866 Dz. U. Kr. Nr. 9.

•

II.

Starosta powiatowy tłumacki. Nr. A. A. 4/14. Tłumacz 21/3. 1932. r.

Do Pana Michała Wowczuka
członka Rady gminnej w Krzywotułach nowych.

Stwierdziłem, że w ostatnim czasie zbierał Pan we wsi podpisy pod protestem przeciw projektowi ustawy samorządowej.

Ponadto stwierdzonem zostało, że na posiedzeniach Rady gminnej zachowuje się Pan w sposób nieodpowiedni jak to miało miejsce w dniu 31. stycznia 1932. r. i utrudnia dojście do skutku pożytecznych dla gminy uchwał.

Wymienionemi czynami dopuścił się Pan przekroczenia z §§. 30 i 40 ustawy gminnej z 12/8. 1866. r. Dz. U. Kr. Nr. 9 wobec czego na podstawie §§. 102 i 104 cytowanej ustawy zawieszam Pana w sprawach członka Rady gminnej w Krzywotułach nowych.

Przeciw tej decyzji może Pan wnieść odwołanie do Pana Wojewody Stanisławowskiego za mojem pośrednictwem w ciągu 14-tu dni licząc od dnia następującego bezpośrednio po dniu doręczenia tej decyzji, co jednak nie będzie miało mocy wstrzymującej wykonanie tego zarządzenia. Starosta powiatowy: Świątkowski mp.

„Невідповідне“ поведення п. Михайла Вовчука, яким мав утрудиювати ухвалення корисних для громади постанов полягало на тому, що на засіданні громад. ради, коли двірський обшар у Кривотулах Старих відмовив репартиції на школу, а шкільний інспектор прислав відносний преліміпар до затвердження, п. Михайло Вовчук, як член громадської Ради, в річевий спосіб опрокидував висоту поодиноких позицій преліміпара, які були занадто високі при узглядненні платничої спроможности громади. Підчас цілого засідання поводився цілком спокійно і достойно, сповняючи тільки наложений на нього законний обовязок стояти на сторожі майна і добра громади.

Наслідки гітлерівської перемоги.

БЕРЛІН, 26. IV. ПАТ. Обговорюючи висліди вчорашніх виборів у Прусах, щоденна преса зазначує незаперечну перемогу гітлерівців та що ваймарська коаліція розбита. На думку „Дойтше Альґ. Цтґ.“ пруський уряд Бравна має зложити в найближчому часі формальну димісію й остане на дотеперішніх становищах як уряд ресортових керманичів аж до утворення нового уряду. Цей крок має на меті ухилитися перед заявою недовіря в пруському соймі.

Заповідають коаліційний уряд в Прусах.

БЕРЛІН, 26. IV. ПАТ. „Дойтше Альґ. Цтґ.“ повідомляє, що в найближчих днях мають розпочатися офіціяльні переговори між центром і гітлерівцями в справі створення коаліційного уряду в Прусах. З початком травня ц. р. відбудеться надзвичайний конгрес центрової партії Прус, що рішить про дальшу політику центрум у Прусах. Вже вчора гітлерівці розпочали неофіціяльні кроки, що мають устійнити плятформу для коаліційних переговорів з центровою партією.

—o—

Пригода на французько-німецькому кордоні.

ПАРИЖ, 23. IV. ПАТ. У селі Брешельбах (окр. Саари) на кордоні Палятинату місцева митна сторожа приарештувала німецького автомобіліста, що хотів перепачкувати складові части роверу. Коли службовець митного уряду списував протокол, постерунок обступило ок. 150 німців. Вони кричали в честь Гітлера і співали гимн „Дойтшлянд“. Маніфестанти вдерлися на постерунок, увільнили арештованого, а митну сторожу присилували забратися на фр. територію.

—o—

Проти викидування міліонів гроша на марне.

Під увагу нашого громадянства.

Загальна кріза не минула нікого. Довгий застій у всіх ділянках промислу і торговлі довів до нечуваного зубожіння широких мас, головно працюючої інтелігенції, робітництва і селян. Недолю села збільшує крім того ще й небувала диспропорція цін на продукти сільського господарства у порівнанню з цінами ремісничого і фабричного промислу.

Українське село тепер у крайній нужді. Його населення шукає допомоги, та, на жаль, нема кому поспішити йому з ратунком. Місто гноблене страшним безробіттям, український інтеліґент без праці, а коли її хто має, то сьогоднішним заробітком ледви себе прокормлює. Та всетаки це ще не значить, щоби на недолю меншого брата зовсім вже не звертати уваги. Навпаки — нам треба заінтересуватися лихоліттям українського села і прийти з допомогою. Цього вимагає наш народній обовязок.

Якщо ця поміч не може бути матеріяльною, грошевою, бо ледви, чи кого на це сьогодні стати, то вона може проявитися теж зовсім добре і в іншій формі. Звернім передовсім нашому селянинові увагу на способи, якими зможе він заощадити доволі гроша, викидуваного прямо в сміття, наслідком несвідомости або непорадности.

Зі своєї сторони зверну увагу на оплачування складок за примусове обезпечення будинків у П. З. У. В. („Загальне Заведеня Взаїмних Обезпечень"). Я мав нагоду підійти до тих справ дещо ближче і познайомитися з офіціяльними рахунковими зіставленнями П. З. У. В., тому ціле страхіття марнотравства наших селян представлю правдивими цифрами. Вони говорять, як побачимо далі, самі за себе.

П. З. У. В. працює, як відомо, відділами по воєвідствам. Візьмім для приклалу львівське воєвідство.

З рахункових зіставлень за 1931 р. виходить, що припис обезпеченевих складок за ціле воєвідство виносив у 1931 р.

воєвідство виносив у 1931 р.	зол.	5.994.000
суми складок залеглих з 1930 р.	„	2.317.000
разом	зол.	8.311.000
з того вплачено до 1. IV. ц. р.	зол:	6.739.000
і титулом */• за проволоку (кари)	зол.	153.000

Значить, крім законно приписаних складок, заплатив наш селянин ще й зол. 153.000 зовсім непотрібно, а саме наслідком недодержання термінy платности піврічних рат.

Мало того! Господар, що не платить у часі, означенім законом, поносить ще й кошти упімнення та екзекуції. За упімнення у випадку невплачення складки в означеному часі, беруть громадські уряди по 50 сот. а кошти екзекуції не можуть виносити (по закону) менше як зол. 5. (Закон про примусове поступовання).

Але рахуймо далі: П. З. У. В. виказує добровільно в терміні вплачених з львівського воєвідства в 1931 р. тит. 1-ої рати зол. 836.000 то є 10 прц., тит. 2-ої рати зол. 3.841.000 то є 56 прц:

Решту першої рати і другої стягнено з 80 прц. вже до 1. IV. ц. р. в 20 прц: залеглости стягнеться без сумніву екзекуційно рівночасно з побором складки за 1932 р.

Беручи за підставу наших обчислень 485.000 обезпечених з львівського воєвідства доходимо до слідуючих даних: на 485.000 обезп. 1-шу рату заплатило добровільно 10 прц., потім 90 прц., то є 436.500 обезпечених отримало упімнення і заплатило за те непотрібно 218.250 зол. Підчас побору другої рати заплатило в означенім часі добровільно 56 прц., потім 44 прц., то є 213.400, одержали упімнення і заплатили за те непотрібно 106.700 зол. З вище наведених 436.500 і 213.400 позицій стягнено екзекуційно приблизно половину, тому треба приймити, що тит. коштів екзекуції заплатив наш селянин щонайменше 1.600.000 зол. Додаймо до того вплачені відсотки за проволоку в сумі 153.000 зол. одержимо разом 2,087.950 зол. Отже 2,000.000 золотих тяжко запрацьованих грошей видає господар зовсім непотрібно в чужі руки! Це вислід тільки одного року!

Додати треба, що П. З. У. В. взяло з того тільки 153.000 тит. відсотків, бо кошти упімнення і кошти екзекуції забирає громадський уряд і екзекутор

Це цифра тільки одного воєвідства! Коли візьмемо відсоток мешканців українців на тереиі львівського воєвідства, то не трудно буде дійти до суми викиненої непотрібно наслідком несвідомости і непорадности наших селян. Буде це в кожному разі більша частина суми 2.000.000 золотих!

Розумію, що на селі тяжко тепер за гроші, що коли приходить термін платности, їх звичайно нема, але знаю теж, що складки П. З. У. В. так чи інакше, скорше чи пізніше мусять бути заплачені, а закону, коли він вже обовязує, не обійдеш відложенням платности на пізніше.

Тому чи не краще платити ті належитости в означених термінах, то є 1-шу рату в квітні, а другу від 15. жовтня до 15. листопада, стараючися за всяку ціну потрібні гроші вже заздалегідь приготовити?

Тому, чи не краще в той спосіб заощаджених річно 2,000.000 зол., плачених титулом відсотків, кар, упімнень і екзекуцій обернути на інші цілі? Чи не краще гроші ті лишити в себе або між своїми? Чи не краще дати їх на злагідження нужди найбіднішого брата, на церкву, рідну школу, читальню і т. п.? Це ж не жарти, не дрібничка, це 2,000.000 зол. з одного тільки воєвідства. Обовязком нашого інтеліґента і свідомішого селянина є виснити все те широким масам простолюддя і забезпечити їх таким чином перед зовсім зливними під сьогоднішну пору втратами.

Семен Магаляс.

Перед наглим судом в Тернополі.

За намагане душогубство та приналежність до ОУН.

Перед карним трибуналом як наглим судом розпочався нині процес проти 1) Олекси Метельського, 2) Якова Пришляка, 3) Павла Голояда, 4) Йосифа Тильчака і 5) Гаврила Метельського, обвинувачених у злочині намаганого вбивства з §§ 8., 134. і 135., уст. з зак. кар: (Олекса Метельський) — зглядно у співучасти у цьому злочині з §§ 5, 134. і 135. уст. з зак. кар. (всі інші обвинувачені). Обвинувачений Павло Голояд походить з Теклівки, пов. Скалат, всі інші з Вікна, пов. Скалат Обвинувачені Олекса Метельський, Голояд і Тильчак молоді ще хлопці, Пришляк літ 35, жонатий і батько троїх дітей, а Гаврило Метельський, літ 40, жонатий і батько чотирьох дітей. Обвинувачують їх у цьому, що Олекса Метельський вечором 31. березня ц. р. у Вікні ранив у голову двома стрілами Василя Затирку, прозваного Лебедем, молодого господаря з Вікна, який мав бути поліційним конфідентом. Замах не удався і другого дня Затирка в суді в Грималові перед суддею Яр. Білинським під присягою при конфронтації пізнав Олексу Метельського як того, котрий до нього стріляв. Ол. Метельський остаточно признався перед поліцією й у слідчого судді і видав всіх змовників, котрі ділали з рамени О. У. Н. як місцевий гурток цієї орґанізації.

Наглому судові проводить віцепрез. Цеглецький, вотантами є окр. судді Островський і барон Зиґмунт Ґостковський. Обвинувачує віцепрокуратор д-р Врубель. Боронять: пос. д-р Дмитро Ладика обв. Ол. Метельського, д-р Степан Брикович обв. Якова Пришляка, посол д-р Степан Баран обв. Павла Голояда, д-р Іван Калин обв. Йосифа Тильчака і д-р Олекса Олійник обв. Гаврила Метельського.

Перед судовим будинком і на коридорах багато поліції з наїженими крісами. Пускають тільки за поіменними білетами.

В салі розправ присутні всі поліційні урядники з воєвідської і з повітової команди поліції, з поліційного комісаріяту слідчого уряду, з військової дефензиви і військового районового суду. Засіли вони суцільно лави, призначені для присяжних суддів. Більшість місць, призначених для публики, заняли поліційні аґенти і мундурова поліція. Обвинувачені під сильною охороною ключників. На салі присутня рідня обвинувачених.

До год. 1. впол. переслухано трьох перших обвинувачених. Обв. Ол. Метельський признається до всього і видає всіх співвинних Видає також поіменно всіх з кількох сіл своєї околиці (Паївка, Глібів, Фащівка, Лежанівка і т. д.), що мали належати до ОУН. Все те пильно нотує один з представників поліції. У великій части-

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 28. КВІТНЯ 1932.

М. ВОЗНЯК.

Вимушена відповідь.

(Коли народився Мазепа і про місце його спочинку).*)

При моїх заняттях на полі українського літературознавства попадається мені деколи в руки такий історичний матеріял, лишити який без уваги булоб ніяково. Так зродилася й моя замітка „Коли народився Мазепа", надрукована в січневому числі „Життя і Знання", куди запрошено мене до співробітництва. Замітці надав я форму, відповідну популярному журналові, бажаючи бодай таким способом, через недостачу українського історичного журналу, віддати справу під суд наших істориків.

Друкована стаття Тимка Падури про Мазепу була відома мені ще зперед війни, та щойно під кінець минулого року дійшов я, що занотована в ній досить таємничо звістка „на поезуїтському молитовнику крем'янецького манастиря записано" походить із нотаток Алойзія Осінського (род. 1770 р.), що до 1806 р. був префектом у піярських школах, дальших 18 літ своєї праці зв'язав тісно з крем'янецькими ґімназією й ліцеєм, у 1824 р. перенісся до Вільни, а в 1839 р. перейшов до Олики на Волині, де й помер у 1842 р. Беручи ці дані про Осінського під увагу, як і його наукову працю (між іншим він виготовив життєписи віленських біскупів), зважився я надрукувати свою замітку, що діждалася статті п. Ілька Борщака „Коли народився Мазепа" в останніх трьох фейлетонах „Діла".

Автор відкидає наведену в записці дату народження Мазепи, бо записка на його думку підроблена тому, що 1) буцім то Мазепа похований не в Бендерах, а в Ґалаці, 2) Мазепа не помер ні від якої отрути, 3) неправдива цифра 40 тисяч козаків у повстанні й 4) Мазепа не злучився з королем Лещинським проти Москви, тільки „Мазепа й старшина мали союзний договір з Карлом XII".

Яка була умова Мазепи з Карлом XII, це треба щойно відшукати, якщо хто не хоче приймати того, що подали про цю справу шведські історики. А старшина була тут ні при чому, коли в латинському меморіялі до Карла XII з 9 жовтня 1709 р. зверталася до нього між іншим ось із чим: „Знаємо бо добре, що прийняти опіку святого королівського маєстату зневолила ясновельможного гетьмана Мазепу та загарливість, щоб руський нарід скинув московське ярмо й був вільний, але досьогодні не відомі нам скриті думки й таємні наміри цього самого нашого гетьмана: на яких основах почав він здвигати цю велику будову, в якому устрою хотів поставити нашу батьківщину, звільнивши її від московської неволі й тиранства, та якими законами задумував скріпити ненарушеність запорозького війська. Тому запорозьке військо звертається з проханням до св. к. маєстату виявити йому наміри згаданого нашого гетьмана щодо цього, якщо він виявив їх св. к. маєстатові й кор. маєстат щодо них запевнив його". Уже ця цитата з меморіялу (під ним підписаний і Пилип Орлик) повинна перестерегти вдумливого історика перед нехтуванням польських рукописних джерел і друкованих праць, якщо подія про Мазепу не має розсипатися в частині або й завалитись у цілості від ударів вірогідних документів.

Справа з 40 тисячами козаків не має найменшого відношення до певности чи сумнівности дати народження Мазепи, бо 1) при цифрах із кількома нулями легко могла зайти помилка в котрогось переписувача й 2) наведена в записці цифра могла відбивати усну версію про скількість козаків, приобіцяну Карлові XII. Не дивна також поява усної чутки в записці про отруїння Мазепи, коли вона дісталась і до козацьких літописів і повторюється ще сьогодні в таких західньо-европейських виданнях, як „Le Larouse pour tous" (II, c. 148).

Жартує хіба автор, а не арґументує, наводячи епізод із Мотрею Кочубеївною. Далі автор сумнівається, чи Мазепа вчився в Полоцьку. Він рад би бачити його вихованцем київської академії, де на його думку вчився й Пилип Орлик, хоча Войнаровський свідчить, що Орлик „учився з бідою в школах на Литві", за чим промовляє і його в 1695 р. у Вільні виданий у честь Мазепи панеґірик „Alcides Rossiyski" що промостив шлях кар'єрі Орлика.

Оцінка віку людини з її вигляду ніяк не може служити науковим арґументом, бо на вигляд людини впливають найріжнородніші чинники. Тому й згадки з французьких джерел про Мазепу, хоч і які вони цікаві, не мають доказової певности. Автім таким і подібним згадкам можна протиставити згадки про Мазепу „Pamiętnikach Jana Chryzostoma z Gosławi Paska" під 1661 і 1662 рр. Помилка в роках ледве чи можлива з уваги на важкість поданих під ними фактів із життя Паска. Король трактує Паска й Мазепу як цілком рівних собі ровесників. Мемуари Паска без початку: збережений рукопис починається подіями 1656 р. Под

*) Від Ред.: На домагання автора вміщуємо [illegible] до його дозволис.

ві признається також обв. Пришляк, перечить тільки головне, що давав приказ застрілити Затирку, а це до очей повторяє йому обв. Ол. Мет. Обв. Голояд — одиноквй інтелігентніший чоловік з лави обвинувачених — перечить, щоби організував гурток ОУН і щоби відбирав присягу від членів цього гуртка у Вікні в зимі ц. р. та щоби дав приказ обв. Пришлякові або обв. Ол. Метельському вбити Василя Затирку або коменданта постерунку поліції Михайла Коваля в Грималові. Признає тільки, що передав для обв. Пришляка два револьвери, які одержав для нього в Тернополі від незнаного осібняка, але не знає, для якої цілі.

Попол. переслухано двох останніх обвинувачених. Обв. Тильчак, напів грамотний плутається у своїх зізнаннях. Признає, що складав присягу на револьвер у хаті Пришляка разом з обв. Ол. Мет. і Олексою Фіком і що обв. Пришляк видав йому й обв. Ол. Метельському рішучий приказ застрілити Вас. Затирку і кілька разів пригадував через обв. Гаврила Метельського, щоби безумовно виконати приказ. На кінці обв. Тильчак не хотів цього виконати і сам мав навіть намір застрілитися. З обв. Ол. Мет. умовився також день перед замахом, що він від цілої справи відступає.

Обв. Гаврило Метельський до вини не почувається, посередником між обв. Ол. Метельським і обв. Тильчаком не був, приказів ніяких їм не передавав, щоби застрілили Вас. Затирку. До організації ОУН не належав.

Предсідник заряджує численні конфронтації. Кожний з обвинувачених обстає при свому. Обвинувачені війи члени ОУН роблять некорисне враження. Держиться тільки один обвинув. Голояд.

З черги переслухано прокураторських свідків Яна Каєшака і Антона Ґрінберґера, поліційних агентів з Тернополя, перед котрими Ол. Метельський признався до замаху на Затирку, Євдоху Флисак з Вікна, що чула стріли, а опісля, безпосередньо по замаху була в хаті Затирки і чула тоді від нього, що замаху доконав обв. Олекса Метельський, котрого Затирка добре пізнав і жінку пошкодованого Франціщку (римокат.), що зізнала те саме. Зізнавав також комендант постерунку з Грималова Михайло Коваль. Він казав, що Затирка був льояльний і що до нього заходив він і постерунковi з Грималова. Переслухано також військового рушникаря Владислава Єнджейовського, що оглянув законфісковані револьвери.

Самого пошкодованого Затирку не переслухано, бо він лежить у шпиталі в Скалаті.

Трибунал рішив переслухати його на місци і тому у вівторок рано виїджає цілий трибунал з прокуратором, обвинуваченими і оборонцями, щоби на місці переслухати Затирку.

По повороті зі Скалата у вівторок в полудне розправу продовжують далі.

Присуд западе вівторок вечором, або аж в ... передполуднем.

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

Японські махінації.

МОСКВА, 26. IV. ПАТ. Манджурська поліція арештувала 24. ц. м. урядовця канцелярії Велінґтона Коо, що перейшов границю японської дільниці. Крім того арештовано одного китайського громадянина,що відвідав Велінґтона Коо і мав передати йому якісь документи. Японська преса зазначує, що дальша подорож комісії Союзу Народів відбудеться без участи Велінґтона Коо, бо присутність китайського делегата унеможливила би комісії розслідження ситуації в Манджурії поза японською воєнною смутою.

—o—

Пруський сойм скликаний.

БЕРЛІН. 26 IV. Пруський уряд ухвалив скликати новий сойм на 24. травня. На цьому засіданні Бравнів уряд, згідно з конституцією, зголосить свою димісію. До хвилини вибору нового премієра та поки новий кабінет не перебере агенд, теперішній уряд згідно з пруською конституцією виконуватиме урядування.

—o—

Держава маріонеток.

ЖЕНЕВА, 26. IV. ПАТ. Делеґат Китаю зложив у секретаріяті Союзу Народів меморіял з написом: „Уряд маріонеток у Манджурії". Меморіял заявив, що те, що називають манджурською державою, від початку та у всіх фазах пізнішого розвитку, створили й піддтримують японські війська. Серед таких умовин його існування суперечне з основами міжнародного права.

МОСКВА, 26. IV. ПАТ. Японські джерела повідомляють з Токіо, що манджурський уряд звернувся з офіціяльним проханням до японської команди, щоби взяла на себе удержання спокою й порядку в манджурській державі, бо манджурський уряд не має досить сильної армії.

Господарка в „Нар. Домі" перед судом.

Продовження зізнань св. М. Чучвари.

Вчорашня розправа почалася з того, що св. Чучвара зізнавав на обставину позички в сумі 30.000 долярів, затягненої в Міській Касі Ощадности під застав чиншу великої салі Н. Д. Довгой (векслевий) буде сплачений приходом з салі, винайменої маґістратом під театр, до кінця 1934 року.

На запити адв. д-ра Чудовського, заступника ком. М. Бачинського, св. каже, що всі позички пішли на ремонт великої і малої салі, камяниць СС. Василіянок, дому при вул. Краківській ч. 24. і т. д.

З черги свідок оповідає, як на виразне доручення ком. Бачинського не показав дир. Липецькому виказу довгів Н. Дому, ані не давав ні йому, ні комунебудь іншому ніяких виясвень. Усі позички підіймав ком. Бач. в товаристві свідка або когось з членів байрату.

В дальшому св. на домагання обор. Перацького переходить ріжні книжкові позиції, в яких виказані менші чи більші квоти виплачені друкарні Ставропіґії за друк, або на „Голос Народа". Все те йшло на конто „Рольн. Союзу".

На запит предс., чому ком. Бач. не скликував так довго засідань прибічної ради, св. заявляє, що він, як урядовець, того не знає. З протоколів виявляється, що останнє засідання приб. ради Н. Д. відбулося ще 2. VI. 1930.

Опісля свідок переходить репрезентаційні видатки ком. Бач-ого і заявляє, що його попередники, зокрема Червавський, брали ок. 400 зол. місячної платні, а крім того ок. 500 зол. місячно титулом репрезентаційних видатків. Ком. Бач. брав 450 зол. місячно (від 1. V. 1931, тільки 360 зол. місячно), а репрезентаційні його видатки були точно неозначені і він домагався, аби воєвідство затвердило йому по 200 зол. місячно титулом репрезентації, одначе воєвідство тої суми не затвердило. З квит виходить, що за час від 14. VI. 1930 до 11. VII. 1931 побрав ком. Б. на репрезентацію суму 7.135.50 зол., але в тій сумі були вже і видатки організаційні (на поїздки до Ляшкова, Мізуня, Коломиї і т. д.).

В дальшому свідок заявляє, що нічого не знає про якісь рахунки від Буркера чи з Краківського готелю і таких квитів у касі Н. Д. нема. Є тільки зачеткі квіти Бач-ого і квіт з Краківського готелю за вечеру для делеґатів „Р. А. П.", що приїхали на свято 3. травня. Також св нічого не знає про якісь квоти з каси Н Д., видані на підкупство двох послів ББ, ані про офінґовані виїзди ком. Бач-ого. Свідкові видавалися тільки видатки на ріжні подорожі за великі, але їх остаточно опісля затверджувала приб. рада. Св. пригадує собі, що ком. Б. їздив кількома наворотами до Варшави в товаристві знаного у Львові політ. Кароля Бачинського, д-ра Лисяка, Яблонського й ін., але ті поїздки мали за ціль присп іщити корисну полагоду ріжних справ для Н. Д.

Щодо 2-кімнатного помешкання бл. п. д-ра Куровця, то св. знає, що за це помешкання платив він 70 зол. місячно. По його смерти відремонтовано це помешкання і перероблено на дві комнати з кухнею коштом 3.144.20 зол., з чого 540 зол. заплатив Бач. з власної кишені. Те помешкання заняв ем. пор. Ратай, що мешкав до того часу в камениці при вул. Жовківській ч. 139, якої співвласником є ком. Б., і платить тепер за дві комнати з кухнею 75 зол. місячно. На запит обор. д-ра Волошина св. заявляє, що при ремонті того помешкання працював кафляр Котюшко, який одночасно переводив і ремонт камениці Бач-ого. Св. не знає, чи сума 408 зол. виплаче-

---

їх автора здогадується Г. Корбут, що він народився „коло 1630 р." (**Literatura polska, I. Варш.** 1929, с. 531). До 1662 р. скінчив Мазепа школи в Польщі й за кордоном, закінчував двірську службу й нарешті встиг проживати на Волині, де скоїлася трагічно-романтична подія з ним, яку Пасек протиставив нобілітації Мазепи в словах:

Na szlachectwo cię Król nobilitował,
Na rycerstwo zaś Falkowski pasował.

Та й не перший я зважився повірити записці в єзуїтському молитовнику. Правдоподібно на підставі того самого джерела вже в 1864 р. написав історик Август Бельовський у статті **„Jan Mazepa i jeśo listy"**, що „Іван Мазепа, гетьман задніпрянських козаків народився дня 20 березня 1632 р. в місті Білій Церкві на Україні, як говорить рукописний переказ" (**Biblioteka Ossolińkich, с. 151**).

До цього в підмогу записці в молитовнику приходить і напис на крисах портрету Мазепи роботи Норблена **„Mazeppa aetatis 78"** (**Ф. Уманец.** Гетман Мазепа, с. 420), себто в останньому році життя. Виходить, або Норблен малював портрет Мазепи з старішого портрету з таким написом, або вік Мазепи подано на підставі традиції, окремої від рукописного переказу в молитовнику.

Ще треба сказати про місце спочинку Мазепи вкупі із з'ясованням сумлінности й наукової методи автора. У третій шпальті першого фейлетону здогадується автор, що „записка зроблена **найраніше** у 20-х роках 18 століття", додаючи: „Імовірно ,що записка зложена була й пізніше"; у другій шпальті другого фейлетону записка зложена „десь може **100 років** пізніше", а далі в тій самій шпальті вже напевно **„100 років пізніше"**. Ось до чого доводить завзяття шукати в документі того, чого бажається, а не хотіти чи не вміти бачити те, що стоїть у ньому!

Тимчасом на підставі того, що документально відомо й чого можна доходити льогічними висновками, справа уявляється ось-як. Записксю в молитовнику зацікавився Осінський у часі крем'янецької доби свого життя (1806—1824) й винотував собі її з наукової цікавости. Підроблювання її не могло ні принести йому якоїсь особистої користи, ні скріпити його польський патріотизм чи католицизм. Та й брак дати смерти Мазепи в записці виключає її підроблення, бо ж ця дата була в тому часі вже відома. Але не була вона відома зараз по смерті Мазепи з огляду на віддалення Волині чи Київщини від Бендер. За вписанням записки до молитовника заєвіжа, слідом за подіями, коли було живе зацікавлення Мазепою, вказує те, що автор записки знає тільки про перше місце, де поховано Мазепу, а не згадує про пізніше перенесення тлінних останків Мазепи на інше місце. Хто читав численну збірку всяких записок по старих книгах і рукописах, яку принесла „Сводная галицко-русская лѣтопись" Антона Петрушевича, знає, що такі записки вноситься в книги й рукописи слідом за фактами. Вірне подання року вибору Мазепи на гетьмана в записці свідчить про те, що автор її таки знав і справжні факти з життя Мазепи. Не трудно було йому й довідатися про дату народження, якщо взяти під увагу науку в єзуїтів у Полоцьку, двірську службу, можливе святкування дня уродин, єзуїта Заленського й численних свояків Мазепи в Польщі.

Автор записки був настільки недокладний, що подав місто Бендери, а не глухе село коло нього Варницю, де перший раз поховано Мазепу. На першому похороні не було старшини, що була в Ясах. Про смерть гетьмана повідомив її кошовий отаман Костянтин Гордієнко листом із 26 вересня ст. ст., себто 7 жовтня 1709 р. Перенесення тлінних останків Мазепи з Варниці на інше місце виповняв Карло XII останнє з бажань вищезгаданого меморіялу, де старшина писала в цій справі таке: „Болієемо над неславним похороном ясновельможного гетьмана Мазепи, що ті дорогі, тлінні останки, геройська душа в яких наповнила увесь світ славними вчинками, прийняла марна земля цього простого села. Тому запорозьке військо звертається до св. к. маєстату з проханням змоги поховонити тлінні останки свого гетьмана більше врочисто в славнішому місті, в Ясах, головно в так званому манастирі Ґолія".

Замість до манастиря Ґолія перенесено тлінні останки Мазепи до манастиря Ґалата в Ясах. Стверджує це заповіт спадкоємця Мазепи Станислава Андрія Войнаровського. Подаючи на його кінці розпорядки щодо датків на церкви й манастирі, він писав і таке: „Манастиреві Ґалата у Валахії, де поховано тіло його ексцеленції блаженної памяті запорозького гетьмана Мазепи, мого вуйка й добродія, тисяча талярів Альберта", як це відомо з статті Альфреда Єнсена „Родина Войнаровських в Швеції" (Записки, XCII, с. 181). Усякий сумнів виключає німецький текст оригіналу заповіту, де стоїть „In das Kloster Gallata", отже назва манастиря в Ясах, а не міста Ґалацу, що по — німецькому називається „Galatz (Galacz)". Навіть присвята манастиря Ґалата та св. Гробові може бути цікава з деякого погляду, а саме варто пригадати, що на чашу з щирого золота, лямпу та срібний вівтар для Гробу Христа жертвував Мазепа 20 тисяч толішніх золотих.

ва в каси Н. Д. Котюшкові, була теж частинною винагородою за ремонт каменицї при вул. Жовківській ч. 139. На дальший запит обор. д-ра Волошина св. заявляє, що п-і Гавсперова заявила перед ним, що вона готова за те помешкання заплатити на бурсу Н. Д. 2.000 зол. і платити за нього по 100 зол. місячно. Був теж інший рефлектант, один з Білинкевичів, який теж хотів платити по 100 зол. місячно за те помешкання, і то без ремонту. На запит Бач-ого св. стверджує, що таж Гавсперова залягала і залягає з чиншом за льокаль, який займає в каменицї Н. Д. Св. заявляє на запит д-ра Волошина, що п. Ратай дістав так дешево те помешкання мабуть тому, що ком. Бач. залежало на тому, аби він випровадився з його дому й опорожнив там помешкання.

В дальшому св. виказує, що бурса Н. Д. дістала в 1931 р. 23.136.98 зол. (включно з помешканням) субвенції.

Про якесь знищення „Союзу русских кооператив“ свідкові нічого не відомо. Тепер Н. Д. застановив виплати на „Рольний Союз“, бо він припинив видавництво „Гол. Народа“, на що йшла щомісячна субвенція.

З дальших закидів акту обвинувачення св. відомо, що резиґнацію з члена байрату вніс дир. Липецький тому, бо чувся ображеним прив. обвинувачем, який, виїзджаючи на ферії, призначив своїм заступником не Липецького, а Слезюка. Знає теж, що деякі члени байрату зібралися були на якусь нараду і потім повносили резиґнації.

Св. потверджує, що в бурсі Н. Д. вчать російської мови і співу (співу вчить саме він). Це заведено 1928 р. під проводом дир. Липецького, як голови бурсового комітету.

Вкінці св. заявляє, що йому відомо про візи і наради членів Н. Д. в справі господарки в Н. Д., але ближче про це він нічого не знає.

Після того забрав ще слово обор. д-р Волошин, який, пригадавши свої попередні внески (про виданя авторства, про конфіскату того числа „Діла“, в якому була поміщена стаття про господарку в Н. Д.), просив ще додатково переслухати на деякі факти дир. Липецького, а крім того пп. Елїясевича, Слезюка і вкінці судового о радника в Стрию п. Величка. Трибунал рішив по короткій нараді продовжувати розправу завтра, в середу. Зізнаватиме прив. обвинувач, ком. М. Бачинський.

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇◇

Цензурні митарства у Львові.

Один з українських інжинірів у Львові пише нам:

Практики львівської поліційної цензури стають чимраз дошкульніші, як свідчить такий примір: Віддавна абоную через Книгарню Наук. Т-ва ім. Шевченка кілька німецьких періодиків літературно-наукового, технічного та огородничого змісту. Менш-більше від 1930 р. доручування збірних пакетів з книжками і журналами, спроваджуваними через книгарню з Липська, зачало опізнюватися, так що й абоненти діставали свої журнали з 10—14-денним опізненням.

В цьому році ситуація погіршилася, бо опізнення доходять вже до півтора місяця, а саме: більшість періодиків за березень, які я повинен був дістати з кінцем лютого або з початком березня, мені видала книгарня щойно 8. квітня, в дні доручення їй пакету, наданого в Липську 27. лютого, вже по доручені частини часописів за квітень, які прийшли з кінцем березня. Значить, майже півтора місяця пакет перележав у городському старостві, яке з пакету заняло один примірник, замовлений для наукових цілей, книжку Ґлясера „Der Staat ohne Arbeitslosen“, хоча цю книжку можна без перешкод купити чи не в кожній львівській сортиментовій книгарні, очевидно неукраїнській; в деяких книгарнях вона пишеться без загрози Річипосполитій від місяців за вистановою шибою.

Другої частини журналів за квітень я ще до нині (23-го квітня) не дістав, а книгарня оправдується, що від яких двох тижнів не дістала ніодного пакету, які мабуть знову студіюють в старостві городськім.

Яка ціль представленої цензури, не знати. Як куріоз додаю, що за посилку, з якої поліція заняла книжку Ґлязера, мусіла книгарня заплатити на почті 10 зол. складового, яке що правда почта на внесену рекламацію звернула.

Мистецьке життя.

„**Мистецтво**“, орган Асоціяції Незалежних Українських Мистців. Зошит 1. Річник І. Весна 1932. Ст. 32. Folio.

Нарешті! Після невдалих спроб з „Артистичним Вістником“ (1905) і „Українським Мистецтвом (1926) зявляється оце перший зшиток „Мистецтва“, задуманого як чвертьрічний програмово-інформативний журнал. Колеґіяльний склад редакції (П. Ковжун, М. Осінчук, Я. Музикова, І. Іванець, М. Драґан) на тлі лісти співробітників з вимовними іменами, дає запоруку, що рівень органу так під оглядом змісту як і оформлення, дуже скоро задовольнить т. зв. европейські вимоги, а в мистецьку мізерію нашого загумінка внесе, коли вже не оздоровлення, то бодай дещо світла й свіжого повітря. Бо, в сутінках і задушливости „мистецького життя“ наших днів, при жалюгідній безкритичности т. зв. публики й виїмковій відвазі лицарів „мистецького промислу“ зродилося стільки непорозумінь і „безвихідних“ ситуацій, що дальше потурання такому станові справ загрожувало невідхильно катастрофою культури. Тому створення поважного й авторитетного мистецького органу в такий момент, треба витати як вихід із безвихідної ситуації, яку оце переживаємо.

Перший зшиток „Мистецтва“ (32 сторін друку великого формату з поверх 50 ілюстраціями і одною ілюстраційною вкладкою!) дає своїм змістом доволі ясну характеристику дороги, яку вибрало собі АНУМ для популяризації свого мистецтвознавства.

Починає зшиток ревеляційна стаття **І. Іванця** про нову зорю українського різьбарства, якою виявився **Федір Ємець**, що живе в Берліні. Вісім репродукцій, що змальовують ріжні етапи творчої еволюції мистця пояснює текст, доволі читкий і пластичний, але, як це буває при скороспішности праці, непозбавлений річевих промахів, а подекуди зайвого прибільшення. Характеристику й дефініцію головних напрямків „**Нової мистецької дійсности**“ старається дати **М. Осінчук**, якого замітку ілюструє 16 влучно підібраних прикладів усіх отих „ізмів“, серед яких губиться орієнтаційний змисл західньо-українського громадянина. Щасливою екскурсією в країну все ще недоцінюваної, бо непізнаної як слід традиції українського мистецтва є джерельний начерк **В. Січинського** про одного з чолових представників української ритовини XVIII. в. **Леонтія Тарасевича**, гідного суперника свого брата Олександра, з яким у парі був він розслідником нових здобутків техніки та ідеалів форми й тематики в переломову добу Мазепи. Про те, чи статейка **Тео ван Десбурґа** про „**Монументальне мистецтво**“ відповідає вповні свому місцю й призначенню, можна би посперечатись. Інформативна статейка **В. Хмелюка** про **Миколу Глущенка**, надто може белетристична при всій читкости своїх означень. У невідому ширшій публиці царину мистецької технольоґії вводять статті **М. Дольницької** про **Емалію** та **Я. Музикової** про **Завдання консервації й реставрації** старих ікон. Виїмково цінним документом автоаналізи у головокружній атмосфері мистецького Парижа є нарис **М. Бутовича** про **Мон Парнас.** Зате слабшою з поміж статтей **П. Ковжуна** вважаємо його начерк про **Феруччіо Ферацці.** Не всилі дати собі ради з клясифікацією явища, автор повторюється й багатословить на тему „великости“ мистця, при чому важко зрозуміти що саме під цим розуміє. Закінчує зшиток пребагата **Хроніка** та відділ **Рецензій**, з яких на особливу увагу заслуговує рецензія царгородського щоденника А. Грищенка („Парижанина“) та „Нових течій у малярстві Р. Кутепова (С. Бойка)“.

Як бачимо зміст **першого** зшитка „Мистецтва“ багатий і ріжноманітний, при доволі видержливій лінії, при чому поневільні „ляпсуси“ в роді „Мистецькі новини з України“ (повинно6 бутиз Радянської України) та „друкарські чортики“ треба зарахувати на карб виїмкових умовин, серед яких подивугідні ентузіясти мистецтва клали підвалини під **видавництво**, яке ратуватиме нашу культуру перед надвигаючою хвилею абдеризму, рівночасно засвідчуючи нашу живучість перед Европою. **М. Г.**

Большовицька першотравнева демонстрація.

В дипльоматичних колах ріжних держав великі коментарі викликує оголошення в Москві програми першотравневого свята. Цього дня відбудеться в Москві ревія, в якій возьмуть участь відділи московського ґарнізону та околичніх ґарнізонів червоної армії. Ескадра 600 тяжких літаків буде написуватися в позітрі. Після дефіляди літаки будуть відтранспортовані на Далекий Схід. В дипльоматичних колах звертають увагу, що ревія радянського тяжкого летунства в Москві та висилка 600 літаків на Далекий Схід є протияпонською демонстрацією. Команда радянської армії, показуючи боєву здібність свого тяжкого летунства, хоче задемонструвати, що може збомбардувати легко японські боєві бази, не вживаючи навіть сухопутної армії.

—о—

Дозвіл на писанку для „Рідної Шкоки“ у Львові і львівськ. повіті.

Рада Повітового Союзу Кружків „Рідної Школи“ у Львові подає до загального відома, що Повітове Львівське Староство розпорядком з 23. IV. 1932. ч. Б. А: 16/26 1932 і Городське Львівське Староство розпорядком з 25. IV. 1932. ч. П. Б. 5/464 1932. дали дозвіл на переведення одноденної прилюдної збірки на „ювилейну писанку“ на другий день наших Великодніх Свят (2. V. 1932.) у всіх громадах львівського повіту, а у Львові при наших церквах і установах.

Рада Повіт. Союзу Кр. прохає всіх громадян не лиш зложити даток на „Рідну Школу“, але й діяльно допомогти цій акції, улекшуючи працю місцевим Старшинам Кружків і мужам довіря „Р. Ш.“, занятим збіркою в тих селах, де нема Кружків. Повновласти, відимовані Староством, розіслано почтою; — у Львовіж: не лиш сповнити свій обовязок і вкинути якнайщиршу жертву до пушки „Р. Ш.“, але також подбати, щоби всі українці зробили це так, аби не було такої української одиниці, яка дня 2. травня (в Світлий понеділок) не зложилаб датку на „ювилейну писанку“.

Рада Пов. С. Кр. має повну надію, що всі громадяни львівського повіту та міста Львова сповнять цей обовязок і причиняться до придбання фондів, так дуже потрібних „Рідній Школі“ в цей тяжкий час.

Розправа проти Ґорґонової.

(Другий день розправи).

ЗІЗНАННЯ СТАХА ЗАРЕМБИ.

В другому дні розправи поліцай ввів до салі першу Ґорґонову, а опісля предсідник сказав візвати **Стася Зарембу,** 14-літнього ученика 5. ґімн. кляси. Він каже, що між ним і Ґорґоновою були непорозуміння, бо він стояв по боці сестри, яка хотіла, щоби батько не жив із Ґорґоновою. Сестра бачила, що до Ґорґонової приїздили ріжні пани. Люсі було тоді 13 літ і вона розуміла вже, що відносини Ґорґонової до батька інші, ніж до господині. Боялася, щоби батько не вженився з Ґорґоновою, тому що ще живе їх мати. На цьому тлі між Люсею та Ґорґоновою приходило до непорозумінь. Обв. все прозивала свідка словами: слон, дурень. Коли говорили на тему віллі в Брюховичах, Ґорґонова сказала до Люсі: „Побачимо насамперед, що з тобою буде“. Коли прийшла на світ Рома, відносини ще погіршилися. Ґорґонова очорнювала Люсю перед батьком, що вона ходить із хлопцями. Батько говорив Люсі, що хоче зірвати з Ґорґоновою, та на перешкоді є Рома, бо обвинувачена хоче взяти її зі собою. Ґорґонова говорила свідкові та Люсі, хай батько дасть 10.000 зол., то забереться. 30-го грудня рано батько читав газету, а Ґорґонова книжку. Люся сказала, що на її дверях буде її візитівка. Батько відізвався до Ґорґонової: „Ти чого так похнюпила ніс?“ Ґорґонова вийшла. Того дня Рома не хотіла йти спати з Ґорґоновою, лише з батьком. Вона більше була привязана до них, ніж до своєї мами (Ґорґонової). Коли в год. 8 вечором свідок попрощався з батьком і переходив до своєї кімнати, бачив, що Ґорґонова лежала в ліжку в кремовій сорочці. Люся пішла до своєї кімнати. Свідок наложив їй радієві слухавки та пішов спати до своєї кімнати. Св. слухав радіо, потім заснув. Пробудило його скомління собаки. Думав, що собаку хтось вдарив. Крикнув: „Люсю! Люсю!“ Посеред „галю“ між фортепяном і ялинкою побачив жінку. Крикнув: „Люсю!“ Пізнав, що це не Люся, потім ця стать зникла в напрямі веранди. На його кликання: „Люсю!“ ця стать не відізвалася. Свідок бив пястуками по фрамузі та кричав: „Люсю!“ Що то була за стать, тоді ще не здавав собі справи. Війшов до кімнати та побачив сестру неживу. Як ішов „галем“ кричав, що Люся вбита. Потім застав біля вбитої батька та Ґорґонову. Батько плакав. Ґорґонова вспокою

вала його, що то нічого не поможе. Потім прийшов д-р Чаля та сказав, що то певно хтось із домашніх убив Люсю, бо чужого собака не допустив би.

Як прийшов поліцай, пішли шукати слідів. Бачили сліди до басейну, відси до веранди, куди входиться до кімнати обвинуваченої. Як вернулися Рома розплакалася. Пішли до неї. Як сиділи тут, Горгонова сказала: „А бачите, не говорила я, що тут небезпечно". Коли пізніше йшов на поліц. станицю, куди його покликали, бачив, як обв. щось витирала на долівці.

Опісля на питання предсідника св. каже, що Люся мала листи мущин до Горгонової. Вона не була господинею дома, лише Люся, бо як батько виїхав у Варшаву, давала поганий харч і батько давав гроші Люсі. Св. бачив, як до Горгонової прийшов якийсь пан. Коли сказали їй, що йде батько, вона того пана випустила задною фірткою.

На питання д-ра Аксера каже, що критичної ночі одні й другі двері були відхилені й він бачив, як виходила якась жінка, звернена боком. Які дві годині опісля прийшло йому на думку, що то Горгонова.

ЗІЗНАННЯ АРХІТЕКТА ЗАРЕМБИ.

Після полудневої перерви зізнавав архітект **Генр. Заремба.** Предсідник пояснив Горгоновій, що може заявитися на зізнання кожного свідка. Горгонова нічого не відповіла.

Каже, що Горгонову початково взяв тому, що жінка занедужала, а з дітьми йому самому було тяжко. Обв. спровадилася до Брухович, де жили вже й діти. На зиму перенеслися до Львова. Коли мала прийти на світ Рома, все стало змінюватися на гірше. Коли ходило про подружжя то головно із огляду на Рому, бо хотів, щоби то передовсім була його дочка. Обв. відносилася зле передовсім до Люсі. Люся була дівчина, яку тяжко вести. Вона все розуміла. Що до Горгонової приходять мущини радше не говорила, щоби не робити йому прикрощів. Свідкові робила Горгонова дуже часто докори за бюралістку, та це було несправедливо. Св. признає, що хотів зірвати з Горгоновою, а то тому, що Горгонова криво гляділа на його діти. Його це боліло. Коли звертав їй увагу, відповідала, що діти мусять приноровитися до неї. Пізніше згодилася розійтися, та хотіла забрати дитину. Свідок хотів, щоби дитина лишилася при ньому, на грошах йому не залежало.

Як мали перепровадитися на вул. Потоцького, сказав дітям, що то буде їх мешкання. Свята мали провести ще в Бруховичах. Тоді сталася трагедія. Тої ночі св. забрав Рому до своєї спальні. Заки заснув запримітив світло в кімнаті Горгонової. Після півночі пробудив його крик: „Люся вбита"! В кімнаті вбитої застав мабуть уже обвинувачену. Точно тієї сцени сьогодні не пригадує собі.

Свідкові Стасьо не сказав, що ця стать, яку бачив, то мусіла бути Горгонова. Св. довідався від комісаря поліції, що є підозріння на Горгонову. Собака був дуже чуйний, чужого не впустив би, хіба його приголомшили би. Син міг бачити з даного місця цю стать навіть до половини, бо там парапет низький. Пригадує собі, що коли довідався, що Люсю вбито, сягнув по сірники на нічн. шафці, щоби засвітити лямпу, тоді впала зі шафки склянка та збилася. (Отже не збила її Горгонова як спочатку зізнавала). Крадіж була у віллі ще як не було собаки. Пізніше собака гавкав навіть як хто переходив вулицею. Раз як св. не було — говорила йому Горгонова — хтось добувався до віллі. Та огородник пояснив свідкові це так, що св. зрозумів, що Горгонова випустила когось із віллі й собака гавкав.

ЗІЗНАННЯ ІНШИХ СВІДКІВ.

Дальше зізнавала жінка залізничого кондуктора Марія **Люхт.** Вона зізнає трохи інакше, як у слідстві, так, що предсідник мусить пригадувати їй попередні зізнання. Чоловік її був огородником в арх. Заремби. Признає, що Горгонова кричала на дітей, чула нераз суперечки. Люся жалілася перед св., що Горгонова не дає їм їсти. До її чоловіка відносилася Горгонова дуже арогантно. Чому не знає. Коли весною 1930 р. Заремба сказав Горгоновій, щоби забралася, Горгонова відповіла: „Я вас тут усіх повистрілюю". Св. сказала тоді Горгоновій, що на її місці спакувала би свої річи та пішла би собі. Горгонова на це: „Те все лишити? Скорше вас усіх холера забере!".

На цьому предсідник перервав розправу до найближчого дня.

—o—

По широкому світі.

Дефіцит польського державного бюджету в березні ц. р. осягнув суму 45 міліонів зол.

Греція відкликала у себе паритет золота.

Бюджетовий дефіцит Злучених Держав доходить до двох і пів міліярда долярів.

—o—

ОСТАННІ ВІСТИ

РАЙХСТАГ — 5 ТРАВНЯ.

БЕРЛІН, 26. IV. ПАТ. Конвент сеніорів на внесення уряду ухвалив скликати райхстаг на 5. травня на 3-денні наради. Нац. соціялісти і нім. національ. заповіли внесення на розвязання райхстагу. Сподіються теж внесення на недовір'я для Брінінгового уряду.

ПОДРОБИЦІ ПРО НАПАД на фр.-нім. кордоні.

Новіші телеграми приносять ще такі подробиці у звязку з інцидентом на французько-німецькому кордоні:

Гітлерівці здемолювали будинок прикордонної сторожі, виломили крати в вікнах, знищили французький герб, а вималювали на стінах гітлерівські відзнаки. На фр. території цей відділ гітлерівців був пів години, а забрався як із Мецу надіхало військове авто.

Французький кордон обставили густі стежі фр. жандармерії. Начальник німецької прикордонної сторожі на вістку про подію приїхав до Бреншельбаху та висловив жаль представникам фр. влади. Німецька поліція перевела ревізії й арештування серед місц. гітлерівців. М. і. арештували організатора нападу.

НІМЦІ АРЕШТУВАЛИ ФР. ЛЕТУНА.

БЕРЛІН, 26. IV. ПАТ. Два франц. військові літаки збилися з дороги. В одному літаку зіпсувався мотор і він мусів осісти біля Релінгенгофу над Мозелею. Німецька жандармерія арештувала летуна. Другий летун перелетів на фр. бік.

ТУРЕЦЬКИЙ ПРЕМІЄР В ОДЕСІ.

ОДЕСА, 26. IV. ПАТ. Приїхав тут турецький премієр Ісмет баша, мінітср закорд. справ Руді бей і багато турецьких політиків.

ЗАСУДИЛИ СЕКРЕТАРЯ КОСТЕКА-БЕРНАЦЬКОГО.

Суд у Варшаві засудив акад. Рискальчика на рік вязниці за це, що м. р. в театрі вибив око письменникові Ал. Новачинському, на знак протесту за статтю „Перша бригада". Рискальчик є тепер особистим секретарем новгородського воєводи Костека-Бернацького.

ДНІСТЕР ВИКИДАЄ ТІЛА ВТІКАЧІВ.

Румунська агенція Центропрес повідомляє з Четатеа Альба, що з Дністра витягнули кілька трупів, певно втікачів. З Радянської України до Румунії дальше втікають люди. На днях прийшло 45 утікачів, м. н. підстаршина, який бачив, як більш. сторожа стріляла втікачів в Оланешті.

НАГЛИЙ СУД У ЛЬВОВІ.

Цього тижня перед львівським наглим судом відбуватиметься розправа проти Войт. Гайди з Остробужа біля Рави Руської. Його обвинувачують, що задля грабежі вбив на дорозі якусь жінку.

НОВИНКИ

— **Після смерти бл. п. Юл. Романчука.** З приводу смерти бл. п. Юл. Романчука Головна Управа Т-ва „Просвіта" одержала дальші заяви співчуття від: Українського Технічного Товариства у Львові, Філії „Просвіти" в Перемишлі, редакції „Українського Прапора" у Берліні, д-ра Т. Окуневського в Городенці, д-ра Ст. Барана в Тернополі, Філії „Просвіти" в Сяноці, д-ра В. Блавацького в Сяноці, д-ра В. Бемка в Бережанах.

— **До відома радіоаматорам.** Пригадуємо, що львівське радіо передасть в пятницю, 29. ц. м. страстні псальми, які відспіває в Успенській (волоській) церкві у Львові мішаний хор під управою проф. Прокоповича від год. 6—7 вечором, та воскресну Службу Божу, яку відправить епископ Будка в сослуженні духовенства в неділю, 1. травня від год. 9.50 ранком. Заповіджена передача воскресної утрені в ночі на 1. травня з причини технічних перешкод не відбудеться.

— **Закон про охорону звірят,** який увійшов недавно в життя, вводить деякі зміни в дотеперішніх приписах. Городські суди будуть тепер рішати тільки справи мучення звірят, як вживання до досвідів, виконування невідповідних операцій, злобне страшення й дратування та завдавання особливших терпінь. Всякі інші нарушення закону, як биття звірят, перетяжування вантажем, вожения невластивим способом, вживаня утяжливої упряжі, вживання до праці хорих звірят і передержування їх у нехлюйному стані — каратиме адміністраційна влада. Товариства плекання й охорони звірят і ловецькі товариства можуть бути уповажнені не тільки до співділання з владою і викривання провин, але й до підтримки обвинувачення в судах у характері допомогових обвинувачів.

— **Страйк будівельних робітників.** Між союзом архітектів-будівничих у Львові і професійним союзом мулярів та інших будівельних робітників велися від довшого часу переговори в справі підвищення зарібків, якого домагаються робітники. Коли переговори не довели до порозуміння, союз професійних будівельних робітників проголосив страйк з днем 26. ц. м.

— **Городські суди в Коломийщині.** Розпорядком міністерства справедливости устійнено в коломийському повіті осідок городських судів у Коломиї, Яблонові і Гвіздци.

— **Зловживання в митній сторожі.** Перед найвищим судом у Варшаві відбулася касаційна розправа в справі зловживань у львівській митній граничній сторожі. Бувшого начальника Кисілевського засудив суд другої інстанції за злочин надуживання урядової влади на 3 роки вязниці, а його спільника Чопа на 10 місяців тяжкої вязниці. Наслідком відклику справу розглянув найвищий суд і затвердив присуд другої інстанції.

— **Самогубства.** В Перемишлянах повісився на паркані біля стації 17-літний Ізраїль Кац, торговельний помічник зі Львова. — Братова президентової Мосціцької, 49-літна Анна Чижевська, жінка банкового урядовця у Варшаві, кинулася з 4-го поверха на вулицю й згинула на місци. Причиною була недуга.

— **Цигани схопили хлопчика в Перемишлі.** На базарі в Перемишлі цигани схопили 6-літнього Юрка Мачугу, який приїхав зі своїм батьком із Ришкової Волі. Поліція шукає хлопчика та повідомила поліц. постерунки в усій Польщі.

— **Сільський фабрикант грошей.** 43-літній Михайло Лазаревич у Майдані (біля Борислава) на спілку з 24-літнім робітником із Борислава Руд. Кваснікевичем підробляв 50-сотикові та 1-золотові монети. Лазаревича арештували в Східниці. При ньому найшли кільканадцять штук підроблених монет. Оба вони відливали гроші в гіпсових формах і пускали по селах Дрогобиччини.

— **Заворушення в Жирардові.** Під жирардівським магістратом прийшло до сутички між ок. 1000 безробітними та поліцією. Було 26 ранених. Поліція арештувала трьох агітаторів, що підбурювали юрбу. Юрба хотіла відбити арештованих і обкидала поліцію камінням. Кінна та піша поліція розігнала демонстрантів.

— **Вбив директора жирардівської фабрики.** ПАТ повідомляє з Варшави, що 26. квітня на Мазовецькій вулиці службовець жирардівських заведень Бляховський вбив директора тих заведень Келлера. Один із прохожих придержав убивника та передав поліції. Вбивник подав як причину вбивства те, що його зредукували.

— **Гітлерівці бють жидів.** До віденської політехніки вдерлися 25 ц. м. гітлерівці і з протижидівськими окликами почали викидати студентів жидів, причому створили шпалір, крізь який мусіли переходити студенти жиди. Багатьох із них потурбували. Кількох студентів жидів присилували скинути з ніг обуву й вигнали їх босими на вулицю.

— **Емігрант убив емігранта.** В с. Нері у Франції емігрант Амброзевич убив емігранта Турчинського, з яким служив на одній фермі. Зізнав, що зробив це тому, бо Турчинський викрадав йому гроші зпід сінника.

— **Український Науковий Інститут в Берліні** влаштовує 27. ц. м. в університетській салі на-

вий виклад. Викладатиме в німецькій мові проф. д-р Мірчук на тему: Хрістіян Вольф і його школа на Україні.

— **Заява.** В ч. 31. „Нової Зорі“ з 24 ц. м. появився комунікат У.Ка.Н.П. про зміну її назви на „Українську Народню Обнову“. Щоби не ширилося баламуцтво, заявляємо, що Т-во Українських Студентів-Католиків „Обнова“ не має нічого спільного з „У.Н.О.“ Заразом дивуємося, чому саме таку назву мусіла прибрати собі У.Ка.Н.П. — **Виділ Т-ва Укр. Студ.-Катол. „Обнова“.**

— **Подяка.** Почуваємося до милого обовязку зложити подяку Вп. п. проф. д-рові В. Старосольському, д-рові С. Шухевичеві й д-рові Л. Ганкевичеві за безкорисну оборону. Рівнож дякуємо Вп. інж. Трачевій і всім тим, хто піклувався нами в часі нашого 2-літнього перебування в тюрмі. — **Іван Ткач, Микола Ласійчук.**

— **Особисті вісти.** Сірецький Лесько закінчив кооперативний курс у париській Кооперативній Школі і дістав першу нагороду за працю: „Чому кооперація повинна бути незалежна від держави і від політичних партій“.

— **На голодуючих гуцулів** зложила в Адм. „Неділі“ п. Ірена Ясінчукова 7 зол. і кличе на цю саму суму пп.: Стефу Лукіяновичеву, Олену Волошиновську, Л. Герасимовичеву, Михайла Климкевича, Евстахія Мурина та інж. Дутка.

—o—

Дописи.

РІВНЕ. (*Діяльність „Союзу Українок“. — Чиншова біда.*) „Союз Українок“ помітно оживлюється. До нього причиняються Н. Зброжекова, Н. Врошновська і С. Томковичова. Дякуючи їм запренумеровано для читальні Союзу українські часописи та журнали. Повстав теж драматичний гурток, що почав підготовляти цілу низку пєс для вистав по селах, а крім того зорганізовано хор і смичкову орхестру. Що вечора відбуваються в помешканні Союзу проби та йде весь час підготовча праця до Свята Матері, яке мають влаштувати в половині травня п. р. — Князь Любомірський стягає останіми часами із власників нерухомостей чинші то і діло, що інкасує гроші, а суд присуджує йому їх. Хто має дім або склеп на чиншовій землі, денервується тепер. Ніхто не сподівався такого рішучого кроку князя, тим більше, що довгий час на чинш не зверталося уваги. Справа з чиншом представляється найгірше у власників домів на волі, де складалися пізніше важкі умови, завдяки яким чиншовики мають тепер платити від 500 до 5.000 золотих відразу за весь час. Кілька років тому пробували найти правний вихід, щоби звільнити міські площі зпід вічного володіння князя, але зробити цього не вдалося. Дехто уважав тоді незручним порушувати справу в чиншом. Тому тепер бігають як опарені та нервуються, а князь спокійненько робить своє.

—o—

СПОРТ.

На грищах зах. і середущої Европи (24. IV. 1932).

Австрія. Відень. **Австрія-Мадярщина 8:2 (4:2).** Міжнародні змагання між передовими середущо-европейськими державами закінчилися високою перемогою віденців, для яких ворота добули Сінделяр і Ґшвайдль по 3 і Шаль 2. Видців понад 60.000. В міжмістових (аматорських) змаганнях репрезентацій Відня і Ґрацу перемогли віденці у в. в. 4:3 (1:1).

Англія. В неділю відбувся в Льондоні при асисті 95.000 видців пятьдесятий фінал незвичайно популярних в Англії змагань за чашу, яку добула отсе третій раз (1910 і 1924 рр.) дружина Нюкастл Юнайтед по несподіваній перемозі над (минулорічним мистцем І. ліґи) Арсеналом (2:1). В кінцевих змаганнях І. ліґи провадить Евертон перед Арсеналом. Переможець за чашу — Нюкастл Юнайтед — находиться аж на 13 місці.

Еспанія. Толедо. Міжнародні змагання коп. мяча між Еспанією і Югославією закінчилися незначною перемогою господарів у в. в. 2:1 (2:1).

Польща. Останні розгривки не принесли в лізі більших змін, з виїмком львівських Чорних, які завдяки перемозі над Краковією (1:0) найшлися відразу на 5 місці. Львів мав свої дві сензації у виді програних Лехії зі Світезю (1:0) і ліґової Погоні з Гасмонеєю (2:0). Познанський легкоатлет Геліяш установив світовий рекорд у стусані кулею (обіруч) — 28.19.

Франція. Париж. Фінальові змагання за франц. чашу закінчилися перемогою дружини Каннес над Рубе (Roubaix) 1:0. Видців 45.000. Відомий плавак Тарє установив новий світовий рекорд на 500 м. ст. дов. у часі 6:01.2 (досі швед Арне Борґ — 6:08.4).

Чехословаччина. В І. лізі провадить Спарта одним пунктом перед Славією, яка несподівано програла з Находом (4:1). 3) Богеміянс. Відомий чеський легкоатлет Доуда побив світовий рекорд німця Гіршфельда (16.045) у стусані кулею осягом 16.05 м.

Д.

—o—

Виказ жертв

НА БУДОВУ ШПИТАЛЮ ІМ. МИТРОПОЛ. АНДРЕЯ.

Виказ XXXII.

На будову укр. шпиталю далі зложили: **144 зол.** збірка І. Кургана коло церков св. Юра, Преображенія і св. Онуфрія за лютий і березень; 100 зол. Мед. Громада як частина доходу з вечерниць; по 50 зол. Укр. Каса Святин, Союз Укр. Власників Реаль. і нотар І. Строцький Отинія; 32 зол. парох. ур. Бібрка; по 30 зол. парох. ур. Рокитна і Бібрка; 27 зол. парох. ур. Туре; по 20 зол. д-р І. Копач Львів, бандажист М. Фрайліх, Тов. Сила Львів і Каса Стефчика Славсько; 10 зол. парох. ур. Збараж; 7 зол. парох. ур. Сороки; по 5 зол. О. Райтер Львів, о. М. Волинець, о. Л. Залужний Заланів, о. Стахняк Бабина, Романова Львів і парох. ур. Завій; по 3 зол. парох. ур. Берлоги і Солонка; по 2 зол. парох. ур. Доншковичі, Девятники, Деревляни, Підярків (2 рази), М. Гординська Львів, парох. ур. Воля Задеревацька, Соколівка (2 рази), Вікно і В. Жук Львів; по 1 зол. 50 гр. парох. ур. Заваліів, Девятники і Вишнівчик; по 1 зол. церква Зборів, Д. Мороз, парох. ур. Миколаїв (два рази), Ляшки Дол. (3 рази) і Голешів.

75 ам. долярів: Америк. Обєднання Укр. Нац. Орґан.; 225 зол. А Буяк, дир. ф. Карпати Львів.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 26. IV. 1932 за масло експортове та десерове пріма 3·00 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., копу яєць 3·00

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Львівський Український Театр „Цвіркун“ (саля Реміснічої Палати, Стрілецька площа ч. 7):

Понеділок, 2. V., год. 4. попол. **„Все на гарячо“**, ревія в 14 точках.

Год. 8. веч. **„Гайда на літнисько!“ — Премієра.** Музична комедія в 2 частях.

Четвер, 5. V., год. 8. веч. **„Гайда на літнисько!“** музична комедія в 2 частях (вдруге).

Великий Театр.

Середа, 26. IV. год. 7.30 веч. „Чорне Ґето“.

Четвер, 27. IV. год. 8. веч. „Фавст“.

Театр Ріжнородностей.

Середа, 26. IV. год. 8 веч. „Роксі“.

Четвер, 27. IV. вистави не буде з причини ген. проби премієри „Молодь шумить“.

Театр Новин.

Середа, 27. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“.
Четвер, 28. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“.
Пятниця, 29. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“
Субота, 30. IV. год. 8. веч. „Леді Шік“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Іх екселенція кохання“.
КАСІНО: „Ц. к. резервіст“.
КОПЕРНИК: „Любовна пригода“, „Молодь на манівцях“.
ЛЕВ: „Усе для дівчинки“ (Гарі Піль)
МАРУСЕНЬКА: „Любовна пригода“, „Молодь на манівцях“.
МІРАЖ: „Два хлопчаки“.
ОАЗА: „Кохання в пустині“, „Ляврель Гарді“.
ПАН: „Король прошаків“.
ПАЛЯС: „Шангай-експрес“ (Марлена Дітріх).
ПАСАЖ: нечинний.
ПРОМІНЬ: „Роскоші небезпек“ (Гар. Льойд).
СОНЦЕ: „Нерівна боротьба“, Анджельо“.
СТИЛЕВЕ: „Нібелюнги“, „Пімста Крімгільди“.
УТІХА: „Тройка“ (Ольга Чехова), „Пімста“ (Дж. О'Браєн).
ХИМЕРА: „Діксіяна“ (Беб Даніельс).

Програма радіо.

Четвер, 28. квітня 1932.

Ляйпціґ (259,3) 20.00 „Орляндо Палядіно“ ком. опера Гайдна. **Бресляв** (325) 20.30 Концерт. **Міляно** (331,4) 21.00 Опера. **Штутґарт** (360,6) 20.00 „Аптикар“ ком. опера Гайдна. **Гельсінґфорс** (368,1) 17.25, 18.15 Спів. **Сотенс** (403,8) 20.10 „Розбійники“ оп. Верді. **Берлін** (419) 17.10 Оп. арії, Салецький. **Рим** (441,2) 20.45 Іт. музика. **Лянґенберг** (472,4) 20.30 „Зиґфрид“ оп. Вагнера. **Прага** (488,6) 20.00 Симф. концерт. **Відень** (517,2) 20.10 „Розбійники“ оп. Верді, 22.35 Танкова музика. **Рига** (525,4) 19.05 „Вікторія та її гузар“ оп. Абрагама. **Будапешт** (550,5) 19.00 „Низини“ оп. Д'Альберта. **Любляна** (574,7) 21.30 Спів, Джунджеияц, 22.00 Словінські пісні. **Ленінґрад** (1000) 14.00, 16.30, 19.30 Концерт, 14.30 Нар пісні. **Москва** (1481) 10.00, 15.00, 17.30 Концерт, 18.30 „Мазепа“ оп. (досв. 720 м.). **Давентрі** (1554,4) 20.00 „Ню Сонгс фор Олд“ вес. прогр., 21.00 Концерт. **Париж** (1724,1) 20.30 „Ніна Роза“ оп. Ромберга.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер, 28. квітня 1932.

11.45 Перегляд преси. 11.58 Астр. час. 12.10 Метеор. ком. 12.15 „Недуги барабоаь“ відч. 12.35 Шк. концерт. 14.55, 19.05 Ґрамофон. 15.05 Госп. комунікат, біржа. 15.25 Для матуристів (історія). 15.45 Комунікат для плавби та рибалок. 16.20 Фр. лекція. 16.40 Авд. для вчителів музики. 17.10 „Осушування Полісся“ відч. 17.35 Попол. концерт солістів. 18.00 Сп. реціталь А. Брнеску (сопран). 18.30 Всячина. 18.35 Почт. хліборобська скринька. 19.10 Спорт. 19.15 Прес. рад. денник. 19.30 Японське нац. свято. 20.00 „Три святі скарби Японії“ відч. 20.15 Легка музика. 21.30 „Могутність дитини“ авд. 22.30 Танкова музика.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Для українців в Люблині. Греко-кат. каплиця при Міс. Інституті в Люблині, вул. Зелена 3. Вел. Субота, 30. квітня, год. 12. в ночі Воскресна Утреня, безпосередно потім Служба Божа. Світлий Понеділок, 2. травня, год. 10. рано Служба Божа. Світлий Второк, 3. травня, год. 9. рано Служба Божа. Співатиме український хор під проводом п. Вишиванюка.

Порядок Богослужень Страстного Тижня і Христового Воскресения у Волоській Церкві. Вел. Четвер дня 28. ц. м. в год. 9. Служба Божа св. Василія В. Год. 6. веч. Страсти Г. Н. Ісуса Христа. Вел. Пятниця дня 29. ц. м. год. 9.30 Царські Часи. Год. 11. Вечірня і обхід з Плащаницею. Год. 5.50 вечором Надгробна Утреня і Псальми, які від год. 6. до 7. відспіває хор під управою проф. Р. Прокоповича-Орленка. Вел. Субота дня 30. ц. м. год. 9. Служба Божа св. Василія Вел. Вел. Неділя дня 1. травня в год. 4.30 рано Надгробне, опісля Воскресна Утреня. Читані Служби Божі що години від 6. год., почавши. Послідня читана Служба Божа в год. 12. В год. 9.50 рано **Архієрейська Служба Божа. Відслужить: Його Преосвященство Никита, Еп. Патарський в сослуженню Духовенства.** Вечором в год. 4.30 Вечірня. В інші дні Великодних Свят Богослуження як звичайно в неділі і свята.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10